

00:00:00,080 --> 00:00:06,620 [Speaker 0]

Als we elkaar respecteren en elkaar accepteren zoals we zijn, komen we al een heel eind volgens mij.

00:00:13,020 --> 00:00:48,919 [Speaker 0]

Ik ben Judith. Ik ben 34 jaar en woon in Assen en ik woon bij mijn ouders. Eigenlijk komt dat omdat ik een spierziekte heb en in een elektrische rolstoel zit en ook 24 uur per dag beademd word. Dus dat betekent dat ik eigenlijk gewoon heel veel zorg nodig heb en ook niet alleen mag zijn vanwege de beademing. Dus vandaar dat dat thuis wonen in mijn geval voor nu de beste optie is.

00:00:48,919 --> 00:00:18,200 [Speaker 0]

Ik heb dat mijn hele leven al. Ik ben er ook mee geboren, maar het is pas eigenlijk ontdekt toen ik zes was. Mijn moeder vond dat mijn motoriek wat anders was dan andere kinderen. Ik viel veel wat vaker dan andere kinderen en eigenlijk had zij het gevoel van nou dat klopt, er klopt iets niet zeg maar. Dus na vele onderzoeken is dan uiteindelijk op mijn zesde ontdekt dat ik een spierziekte heb.

00:01:25,320 --> 00:02:15,300 [Speaker 0]

Ja, ik heb in het begin gewoon nog kunnen lopen, zeg maar. Dus ehm. En dat gaat dan steeds heel geleidelijk achteruit. Dus op een gegeven moment kun je dan wat minder goed lopen. Op een gegeven moment kun je alleen nog maar staan en gebruik je de rolstoel vaker. Dus het is niet zeg maar één moment dat je kunt zeggen o, in 2001 was echt het ommekeer of zo. Zo werkt het eigenlijk niet. Het gaat heel langzaam. Nou, ik ben wel zo ingesteld dat ik gewoon naar gewone scholen ben geweest en dat ik dat ook heel erg belangrijk vind. Nou ja, goed, zo normaal mogelijk te leven, zeg maar, zoals iedereen dat dat doet. En ik heb ook gewoon een normale baan. Ik werk bij de gemeente Assen ook alweer vijftien jaar.

00:02:15,300 --> 00:03:17,000 [Speaker 0]

Dus in die zin probeer ik mijn leven zo normaal mogelijk te leven zoals iedereen dat doet. Alleen je wordt natuurlijk wel belemmerd in bepaalde dingen, omdat de samenleving niet altijd is ingericht op mensen met een beperking. Maar ook hoe mensen met je omgaan, bijvoorbeeld. Het is de bejegening naar mensen met een beperking. Misschien dat ik dat wel het vervelendste vind. Mensen heel kinderlijk tegen je gaan praten of over je gaan praten. Dus met mijn gezelschap bijvoorbeeld vragen hoe het met mij gaat terwijl ik er zelf bij sta

bijvoorbeeld. Ik vind het zelf wel lastig om daarmee om te gaan, omdat ik mensen ook niet wil kwetsen of in een moeilijke positie wil brengen of in verlegenheid wil brengen, zeg maar. Omdat ik er ook wel van bewust ben dat mensen het niet expres doen. Het is meer onwetendheid, denk ik dan. Maar inwendig vind ik het wel heel vervelend. Maar ik zeg er niet altijd wat van. Ik ben te beleefd soms, denk ik.

00:03:24,500 --> 00:04:02,140 [Speaker 0]

Ja, nee. Goed, er wordt natuurlijk altijd heel snel gezegd van uh 'nou ja, we hebben wel een drempel, maar goed, we hebben een paar sterke mannen, dus we tillen je wel even naar binnen zeg maar'. Ja, ik vind dat een verkeerd voorbeeld van toegankelijkheid. Ik bedoel, het is het is natuurlijk wel goed bedoeld alleen ja, je komt ergens met veel bombarie binnen, ten eerste al, dus de nadruk wordt heel erg gelegd op je beperking en hoe je binnenkomt. Terwijl je eigenlijk gewoon als ieder ander gewoon normaal naar binnen wil zonder dat iedereen je aankijkt.

00:04:02,140 --> 00:04:59,880 [Speaker 0]

Ik heb stichting Toegankelijk uit Eten opgericht in 2019, waarbij we eigenlijk horeca testen op rolstoeltoegankelijkheid. En eigenlijk ook een beetje omdat ik in de praktijk er vaak tegen aanliep dat ik eigenlijk heel moeilijk een geschikt restaurantje kon vinden waar ik naar binnen kon überhaupt. Of waar het bijvoorbeeld een invalidentoilet aanwezig is. En dat het soms een hele zoektocht is om iets te vinden, zeg maar. En met onze website geven we inzicht in de toegankelijkheid van restaurants en kunnen mensen in eigenlijk één oogopslag ook zien van nou ik ben nu in Zwolle of Ik ben nu in Den Haag. Welke voorzieningen zijn voor mij belangrijk? Dan filter ik daarop en dan komen daar restaurants naar voren welke geschikt zijn en toegankelijk zijn.

00:04:59,880 --> 00:06:24,700 [Speaker 0]

Nou, ik vind het eigenlijk beginnen bij het onderwijs. Ik vind eigenlijk dat we nog te veel onderscheid maken in kinderen met een beperking en zonder beperking. En dat het onderwijs dat eigenlijk gewoon inclusie geïntegreerd moet worden. Want kinderen groeien niet op met mensen, met andere kinderen met een beperking. En dat is, daar begint het mee. En dat het gewoon normaal is dat je ook kinderen in de klas hebt zitten die in een rolstoel zitten, of slecht kunnen zien, of doof zijn of één been missen. Dat het gewoon niet bijzonder meer is, zeg maar. En zo integreer je dat ook, zo denk ik langzamerhand in de samenleving. En als je ermee opgroeit, wordt het normaal en hou je er rekening mee, denk ik. Ik denk dat toegankelijkheid een heel belangrijk onderwerp is en dat we gewoon bewustwording

creëren met elkaar. Dat dat heel erg belangrijk is. Als we elkaar respecteren en elkaar accepteren zoals we zijn, komen we al een heel eind volgens mij.